

Een levensgevaarlijk kat-en-muisspel
in een ijskoude wereldstad

KIKI VAN DIJK

LONDEN

THRILLER

1

‘Nu. Ja, nu!’ Kate keek achterom. Bertie volgde wel, maar was een stuk langzamer dan zij. ‘Kom op, rennen!’

Berties lammycoat wapperde om hem heen terwijl hij haar met grote stappen probeerde bij te houden. ‘Wacht even,’ hijgde hij.

‘Geen tijd,’ riep Kate terwijl ze Madonna naar haar Jeep zag lopen. De chauffeur hield de deur al open. ‘Nu, schiet!’

Als een tijger sprong Bertie ineens voor Kate, draaide zijn lange lichaam in een onmogelijke bocht en schoot een reeks foto’s. Madonna keek op, schoof haar zonnebril in haar zilverwitte haren en maakte een duckface. Haar opgespoten lippen leken nog groter door de felrode lipstick. Daarna dook ze op de achterbank en gooide de chauffeur met een klap de deur dicht.

‘Heb je haar?’ vroeg Kate terwijl ze over Berties arm heen op het scherm van zijn Canon probeerde te kijken. ‘Met mij en het V-teken erop?’

Bertie zoomde in en ze bekeken de reeks snapshots van

de beroemde zangeres. Haar zwarte leren broek en rode bomberjack stonden er prominent op, maar haar afgewende gezicht was op geen enkele foto goed te zien. Pas op de laatste twee was ze herkenbaar.

‘Net op tijd.’ Kate gaf Bertie een high five. ‘*Well done*, mooie scoop.’

Bertie schudde zijn hoofd. ‘Ze ziet er niet goed uit.’

‘Ze is vierenzestig.’

‘Nou en?’

Kate trok haar muts verder over haar oren. De wind sneed langs haar gezicht. ‘Dan mag ze toch wel wat rimpels hebben?’

‘Had ze maar rimpels, dan zou het nog kloppen. Kijk nou.’ Hij wees naar zijn scherm. ‘Die gladde wangen, met die hele oude handen. Echt griezelig gewoon.’

Ze stonden op de stoep bij Portman Square in Marylebone, niet ver van Madonna’s huis in Londen. Meestal ging de ster lopend naar de privésalon van haar kapper, maar vandaag had ze waarschijnlijk vanwege de kou voor de auto gekozen. Even leek het alsof ze daardoor hun kans op een foto hadden gemist, maar gelukkig had de recepti-
oniste van de salon Kate op tijd getipt.

‘Eens, maar dat maakt voor ons niets uit,’ zei ze en zag nog net Madonna’s Jeep de hoek om verdwijnen. ‘We krijgen sowieso wel vijftiengduizend views.’

Bertie knikte. ‘Misschien nog wel meer, ze was al zeker drie weken niet meer gespot.’

‘Goed zo, dan kunnen we nu met vakantie.’ Kate stak

haar arm door die van Bertie. ‘Zullen we een koffie doen? Ik ben bevroren.’

Bertie borg zijn camera op. ‘Eentje. Ik wil de foto zo snel mogelijk plaatsen. Wat zetten we eronder?’

‘#NewyearNewface?’

‘Weer een alliteratie.’ Hij kneep even in haar arm. ‘En lekker vals. Je stelt me nooit teleur.’

Ik mezelf wel, had Kate het liefste geantwoord. Maar Bertie zou niet begrijpen dat een vileine kop bedenken niet in verhouding stond met wat ze vroeger allemaal had gedaan. Voor hem was @kateseesyou het journalistieke summum.

Ze liepen langs het spijlenhek van Portman Square. Het park zag er ondanks de grote, kale bomen verzorgd uit. Keurige gravelpaadjes, gesnoeide perken en banken in romantische hoekjes.

‘Zo’n mooie plek,’ zei Bertie, die duidelijk haar blik had gevolgd. Hij wees naar de brede, zeker tweehonderd jaar oude huizen rond het plein. ‘Maar wel alleen toegankelijk voor de eigenaren van deze megahuizen.’

‘De verschillende klassen zijn nog steeds diep verankerd in het Engelse DNA,’ trapte Kate de open deur maar weer eens in. Ze zag de ouders van Benjamin voor zich. Met hun waxcoats, rubberlaarzen en dertig jaar oude Landrover. Ze leefden sober maar wel op een landgoed van bijna drie hectare, met zes pachtboerderijen en een eigen meer.

‘Kom op zeg.’ Bertie wees nu naar het hoge entreehek. ‘Zo’n privépark, dat is toch niet van deze tijd?’

Haar gedachten gingen weer naar het landgoed. Wat was ze overmorgen graag op Barnham Court aangeschoven bij de vertrouwde high tea die altijd op oudjaarsdag werd geserveerd. Benjamins ouders geloofden dat je dankbaar moest zijn voor het afgelopen jaar in plaats van de komst van een nieuw jaar te vieren. Dat vonden ze te hoogmoedig. Beter was het volgens hen om meer bescheiden te zijn, net als haar eigen ouders ook altijd hadden benadrukt.

‘Tradities krijg je er in dit land niet zo snel uit.’

‘*Believe me, I know*, maar toch, het blijft bizar.’ Bertie stond abrupt stil. Zijn sjaal met regenboogkleuren gleed van zijn schouder. ‘Waar lopen we eigenlijk heen?’

‘Daar?’ Kate wees naar La Madeleine, het Franse tentje waar ze weleens met Benjamin had afgesproken. ‘Ze hebben er bizar lekkere koffie.’

‘Of zullen we naar Nobu doorlopen? Het is maar een minuut extra.’

Bertie zette zijn snelle Indiase accent expres wat vetter aan. Alsof hij zijn tong nog verder zijn keel in trok. Dat deed hij meestal als hij iets van haar wilde. Bertie wist dat ze moest lachen als hij zichzelf niet te serieus nam. ‘De hotelbar daar zit naast de lobby. Misschien kunnen we nog een celeb op de foto zetten. Ik hoorde dat een groep mode-influencers uit Parijs is aangekomen, Jeanne Damas en haar *gang*. Voor een privéfeest ergens.’

Kate zuchtte. Ze was er klaar mee. Vipspotting was haar officiële bron van inkomsten, en ze kon er echt de lol van

inzien. Uiteindelijk wilde ze net als elke journalist ook gewoon lekker scoren. Maar over twee dagen was het oud en nieuw. Ze was toe aan vakantie. ‘Please, kunnen we het even laten gaan?’

‘Ah, eentje?’ Hij hield zijn hoofd schuin, zijn donkere ogen keken haar bijna smekend aan. ‘Je hoeft niets te doen. Drink gewoon je koffie. Ik ga wel op de *lookout* zitten.’

Ze liet haar schouders zakken. ‘Bertie... please.’

‘Het kan vijfduizend pond schelen.’ Hij hield zijn hand op. ‘Bovendien, zo te voelen begint het net te regenen. We kunnen beter snel naar binnen gaan.’

Ze schoot in de lach. Het was grijs, ongekend koud, maar voor het eerst sinds dagen was het kurkdroog. ‘Kan ik je ooit iets weigeren?’

‘Kom.’ Het voetgangerslicht sprong op groen en hij duwde haar zacht het zebrapad op. ‘Op naar de laatste pic van het jaar.’

Ze zaten op een net te lage groene veloursbank, met voor hen een messing tafeltje waarop hun kleine kopjes nauwelijks naast elkaar pasten. Om hen heen leken de andere gasten de hippe meubeltjes net zo ongemakkelijk te vinden, want niemand zat ontspannen onderuitgezakt. Maar in de stad waar de race om de *coolest place to be* onverbidde-lijk was ging schoonheid altijd boven functionaliteit.

Bertie, of officieel Albert Kharti, staarde al tien minuten ingespannen naar het scherm van zijn laptop. Hij

wreef continu over zijn baardje en bleef maar pielen om Madonna's foto scherper te krijgen. Kate liet hem graag even met rust. Zijn vakmanschap had al vaker hun posts gered.

Toen ze drie jaar geleden bij *The Guardian* wegging, had hij direct aangeboden om met haar mee te gaan. Eerst had ze getwijfeld of haar jonge stagiair de beste keuze voor haar celebrityblog zou zijn. Maar toen ze merkte hoeveel hij van social media wist, had ze hem meteen gecontracteerd. De combinatie van haar grote netwerk en zijn frisse blik was een succes geworden. Vorige maand hadden ze de miljoen volgers aangetikt.

'Zo, klaar.' Hij klapte zijn laptop dicht en keek op. 'Al iemand gespot?'

Ze knikte. 'Dempsey.'

'Wie?'

'Die acteur.'

'Welke?'

'Van *Dempsey and Makepeace*.'

Bertie trok zijn donkere wenkbrauwen op. 'Dit verzin je.'

'Nee, echt niet. Het was een Britse politieserie.' Ze glimlachte. Natuurlijk kende hij die serie niet. 'Uit de jaren tachtig. Superknappe vent, die Dempsey. Zij ook trouwens.'

'Die moet nu zwaar bejaard zijn. Herkende je hem nog?'

'Meteen,' loog ze. Ze had een man bij de receptie zien staan die op hem leek. Maar ze had eigenlijk geen idee

hoe Dempsey er nu uitzag. Of hij überhaupt nog leefde. ‘Google hem maar.’

Bertie opende zijn laptop weer en tikte de namen in.

‘Nou, niet verkeerd inderdaad. Lekkere kerel.’ Hij draaide het scherm naar haar toe. ‘En zij lijkt trouwens wel op jou.’

De blonde pony, de felblauwe ogen en brede mond. De gelijkenis met Harriet Makepeace was inderdaad best opvallend. ‘Zo zie je maar. Ik pas helemaal in de *eighties revival*.’

‘Heb ik weer.’ Berties hoge lach kaatste door de bar. ‘*My famous vintage friend*.’

‘Dat is pas een mooie alliteratie!’

‘Inderdaad.’ Bertie leek zelf verbaasd door zijn vondst. ‘Kom, leggen we die Dempsey snel nog even vast. De hashtag hebben we al.’

‘Laat maar.’ Kate wees naar de verlaten lobby. ‘Die is al lang vertrokken.’

Bertie leek teleurgesteld maar zijn ogen lichtten op toen hij naar zijn scherm keek. ‘Kassa! Madonna gaat al helemaal viral. Perfecte combi met die lipstickadvertentie van L’Oréal die ik erachter heb gezet.’

‘Dan kunnen we nu echt gaan. We zijn voor dit jaar wel binnen.’ Kate pakte meteen haar tas. ‘Hier is toch niemand. En ik wil zo graag naar huis. Ik heb Alistair al de hele dag niet gesproken.’

Bertie snoof. ‘Je kunt hem toch bellen.’

‘Duidelijk dat jij ook al een decennium geen zestienja-

rige meer bent.' Ze stond op en pakte haar jas van de leuning. 'Hun telefoon zit aan hun hand gekleefd, maar voor hun moeder zijn ze standaard onbereikbaar.'

'Briljante tactiek trouwens. Maar natuurlijk, ga. Ik blijf nog even zitten. Je weet maar nooit.'

'Alvast happy new year.' Kate boog zich voorover en gaf hem een knuffel. 'Zie ik je over vier dagen op kantoor?'

'Zeker. Heb je nog wilde plannen voor oud en nieuw?'

Ze zuchtte. 'Duizend, maar ik denk dat ik al netflixdend om elf uur op de bank in slaap val.'

'Ook boeiend,' grinnikte Bertie terwijl hij haar in haar jas hielp. 'We appen nog wel.'

Kate zette haar muts op en wilde weglopen, toen Bertie ineens haar arm vastpakte.

'Wacht,' zei hij gejaagd terwijl hij naar zijn telefoon stuurde.

'Wat?'

'Noelle Barton...'. Hij tikte op zijn scherm. 'Die chef-kok die we drie dagen geleden hebben gepost.'

'Ja duh, dat weet ik nog wel.' Kate dacht weer aan de uitgang van de keuken waar ze twee uur in de kou hadden gewacht. Maar ze waren wel de eersten geweest die haar direct hadden gefotografeerd nadat bekend was geworden dat ze haar tweede Michelinster in de wacht had gesleept. Coke snuivend, dat dan weer wel. 'Ik ben dan wel vijfenveertig maar...'

'Ze ligt in coma.'

'Wat?'

‘Ik lees hier allemaal emotionele reacties.’ Bertie knikte driftig. ‘Overdosis. *Roofies*.’

‘Wat is dat nu weer?’

‘Rohypnol. Een populaire partydrug.’

‘Heftig, zeg.’ Kate knoopte haar jas vlug dicht. ‘Wat een ellende, die drugs.’

De appwisseling met Alistair schoot weer door haar hoofd. Het feest waar hij vanavond heen wilde. Ergens achter in Bethnal Green, met ene Jamie die ze nauwelijks kende, maar die aan zijn slome ogen te zien te vaak stoned was. Zij had het meteen verboden, maar nu dreigde Alistair toch te gaan. Ze moest zo snel mogelijk naar huis. ‘Ik ga nu echt. Ciao *darling*. Tot volgend jaar.’